

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 311/2024
12.03.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Жаклина Митровић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво Београд, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4489/23 од 19.10.2023. године, у седници одржаној дана 12.03.2026. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4489/23 од 19.10.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4489/23 од 19.10.2023. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1950/21 од 23.03.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде штете због неисплаћених зарада за период од марта месеца 2018. године закључно са новембром 2022. године, исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, како је то ближе наведено у том ставу изреке. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 201.915,00 динара, са законском затезном каматом од наступања услова за извршење до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је предлог тужиоца за ослобађање од плаћања трошкова поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 4489/23 од 19.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставовима првом и другом изреке. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног парничног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...10/23-други закон), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП Врховни суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. ЗПП. Одлуке у парницама са тужбеним захтевом као у овом случају зависе од утврђеног чињеничног стања. Предмет тужбеног захтева је накнада штете због неосновано обустављене исплате зарада тужиоцу од стране тужене за период од марта месеца 2018. године закључно са новембром 2022. године, без претходног доношења решења о престанку радног односа. Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу на неодређено време код тужене Републике Србије - МУП - Координациона управа за Косово и Метохију од 2009. године на радном месту полицијски службеник и за свој рад примао плату. Након јуна 2013. године тужилац је наставио да редовно обавља своје послове, тако што је по налозима својих претпостављених слао извештаје на различите начине преко апликација, обезбеђивао српско становништво на Косову и Метохији, обезбеђивао школе, храмове, обданишта и аутобусе, али му тужена од тада не исплаћује плату. Био је здравствено осигуран код тужене закључно са 31.12.2013. године. Никада му није уручено решење о престанку радног односа. Преко вештака економско – финансијске струке од 09.01.2023. године, утврђено је висина зараде тужиоца за утужени период од марта 2018. године закључно са новембром 2018. године у износу од укупно 3.118.264,47 динара (исказано по месецима у појединачним износима). Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су закључили да је тужилац доказао да је у утуженом периоду био радно ангажован код тужене, а није остварио зараду односно плату коју би према редовном току ствари остварио, јер му тужена исту није исплаћивала што је њена законска обавеза у смислу одредаба чланова 104. и 110. Закона о раду у вези члана 154. Закона о облигационим односима и члана 184. ставови 1., 2., 4. и 5. Закона о полицији.

По оцени Врховног суда, имајући у виду садржину тражене правне заштите, начин пресуђења и дате разлоге о основаности тужбеног захтева у овом случају нису испуњени услови за примену института посебне ревизије из члана 404. Закона о парничном поступку. Не постоји потреба за разматрањем правног питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, за уједначавањем судске праксе, нити је потребно ново тумачење права у погледу примене члана 231. Закона о парничном поступку (који се односи на примену правила о терету доказивања), већ се то питање решава зависно од конкретне чињеничне и правне ситуације. У конкретном случају, Врховни суд је нашао да су нижестепени судови према чињеницама утврђеним

у овој правној ствари донели одлуку у складу са правним ставовима израженим кроз одлуке Врховног касационог суда и Врховног суда донетим у истој чињеничној и правној ситуацији.

Осталим ревизијским наводима се напада правилност утврђеног чињеничног стања што не може бити предмет посебне ревизије, нити разматрања суда по посебној ревизији.

На основу изнетог, применом члана 404. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари ради накнаде штете поднета је 11.10.2021. године, а вредност предмета спора износи 3.118.264,47 динара.

Имајући у виду да се ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на неновчано потраживање, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић